

Molitev nedolžnega srca.

Večer razgrinja se po mestu,
in v mestu cerkvice stoji,
v tej cerkvi pred Najsvetejšim
pobožna deklica kleči.

»Oj Jezus moj, moj sladki Jezus,
ti moj si ženin, ti me čuj,
obvaruj me pred grešnim svetom,
ljubezni grešne me varuj!«

In Jezus čuje vzdihе vroče,
hití ji sveti raj odpret:

»Le pridi k meni, čista duša,
le pridi, moj nedolžni cvet.«

Turjaški.

Presveto Marijino srce.

9. Zvestoba Marijinega srca.

Zadnjič smo si ogledovali lepoto Marijinega presvete-
tega srca, t. j. njeno prevzvišeno svetost, ki obstoji v tem,
da ni bilo omadeževano z nobenim grehom, in pa v tem,
da se je odlikovalo v vseh čednostih. Prosto je bilo to
prelepo srce izvirnega greha, pa tudi prosto vsakega
osebnega greha; nikdar ni otemnila tega svetišča niti
senca najmanjšega greha. Ozaljšano pa je bilo z vsemi
čednostmi v najvišji popolnosti, ki je je zmožno človeško
srce.

To dvojno lepoto proslavlja sv. Cerkev z besedami:
»Vsa si lepa, o Marija, in madeža ni na

t e b i !« Na sliki pa se nam kaže v cvetičnem vencu, ki okrog in okrog obdaja njeno presveto srce.

Toda pri navadnih vencih je ta težkoča, da se izpreminjajo, oblede in ovenejo, ali celo strohne. Pri vencu Marijine lepote pa o taki izpremembi ni govora, pa če je bilo kaj izpremembe, je bila izprememba le na dobro stran, da je bilo Marijino srce še čimdalje lepše, njene čednosti čimdalje popolnejše ter njene zasluge čimdalje obilnejše, ker je vedno sodelovala z darovi milosti božje in si v prid obračala ljubezen božjo, zlasti ljubezen svojega božjega Sina.

Zato moramo nad vse slaviti s t a n o v i t n o s t a l i z v e s t o b o Marijinega presv. srca. Zmeraj in povsod, kadarkoli in kjerkoli opazujemo Marijo, vedno in v vsakem kraju jo moramo častiti in poveličevati: »Vsa si lepa, o Marija, in madeža ni na tebi!«

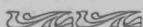
Poglejte Marijo kot malo detece v zibelki. Neizrečeno se veselita njenega rojstva sv. Joahim in sv. Ana, a nevidno se radujejo okrog njene posteljce tudi angeli nebeški, hvaleč jo: »Vsa si lepa, o Marija, in madeža ni na tebi!«

Poglejte jo triletno brezmadežno deklico, ko jo oddajo starši v jeruzalemski tempelj, da bi bila tu vzgojevana. Taka deklica še nikdar ni bila v vzgojo izročena in ne bo. O, kako lepa, kako srečna so bila tukaj njena mladostna leta, prejasna pomlad njenega svetega življenja. Nikoli ni opazila nobena njenih tovarišic pri njej kaj takega, kar bi bilo graje vredno; videle so pri njej le čednosti in kar je hvale vredno pred Bogom in pred ljudmi — zmeraj vsa lepa, vsa čista in brezmadežna.

In ko je stopila med svet, zopet vsi kraji judovske dežele, koderkoli je hodila, vse stopinje dajejo izpričevanje o lepoti njenega svetega srca. V Nazaretu, v Betlehemu, v Jeruzalemu, na vseh njenih potovanjih ni mogel nihče pri njej opaziti najmanjšega greha, ji očitati najmanjše napake; nad vse vzorno je bilo njeno vedenje vedno in povsod, v javnosti in tihi samoti, še zlasti veličastno v prebriskih urah trpljenja in smrti njenega božjega Sina. In kako nad vse stvarstvo vzvišena je bila Marija na zadnjo uro v bogastvu svojih neizmernih zaslug, ko so jo

trume angelov ob njenem vnebovzetju in kronanju proslavljale: »Vsa si lepa, o Marija, in madeža ni na tebi!«

Stanovitnost in zvestoba je najimennitnejša reč Marijinih otrok. Kaj pomaga dobro začeti, pa se potlej poleniti in slabo končati. Ako vidim pridne otroke, goreče castilce Matere božje, me to najbolj skrbi, če morebiti ne bodo zvesti svoji nebeški Materi ter kdaj krenili na napačna pota. Zato najbolj goreče in nujno prosite nebeško Kraljico, da bi mogli po njenem zgledu biti zvesti in vztrajni v dobrem do konca!

Kar se Janezek nauči, to Janez zna.

Pri Prekovi hiši je bila zbrana gruča otrok iz cele vasi. Iz hiše se je slišalo preklinjevanje, razbijanje in ropot. Tudi skozi okno je včasih kaj priletelo. Otroci so hitro vedeli, kaj to pomeni. »Stric Jože se je zopet napil in sedaj doma razbija,« je šlo od ust do ust.

Pri Prekovih so imeli starega strica Jožeta. Rekli so mu na kratko »stric«. Delal ni rad. Kadar je imel kaj okroglega v žepu, je šel v gostilno in se napil. Takrat je bil vselej vrišč po vasi. Po cesti je vpil, preklinjal in se prepiral. Če mu doma niso v pravem času zaprli, je vpil še doma in razbil vse, kar je mogel in kar mu je prišlo pod roko. Pri takem počenjanju je imel vedno dosti spremljevalcev, največ seveda takih, ki bi jih bilo najmanj treba: otroci so bili vedno prvi zraven. In danes ni bilo nič drugače. Pametni ljudje so jih vedno odganjali, a ni dosti pomagalo.

Mimo pride Koroščeva stara mati. Nič ni bila vesela, ko je videla, v kakšni šoli so zopet otroci.

»Otroci, kaj pa delate tukaj? Hitro domov!«

»Stric je pijan in razbija,« se oglasi nadebudna mladina.

»Oh, moj konjiček, ki mi ga je prinesel Miklavž! Poglejte ga, teta, ves je razbit,« se je kremžil mali Francek.

»Moja punčka ima pa vso glavo razbito,« je vzdihovala Rezika.